

XV.

РУСАЛИИТЪ.

Баба Краса бѣше набожна християнка. Въ срѣда и петѣкъ блажно въ уста не туряше. Додеше ли първата седмица на великия постъ день и нощъ ще тримери. Чукне ли църковното клепало за вечерня заедно съ клисаря въ църква ще влѣзе и подиръ попа ще излѣзе. Тропаря на всѣки светия знаеше, ала и старитѣ повѣрия пазѣше.

Десетъ години по-рано въ гроба що не отиди, кога попъ Андрея на изповѣдь ѝ казалъ, че който Русалиитѣ празнува — причестене не му се пада. — То ученигѣ много знаятъ, — се сърдѣше тя, върнала се отъ изповѣдь. — А кой сбѣхъта лани даскала на Русалиитѣ, кога лозе отишълъ да чисти?

Ни приказкитѣ на попъ Андрея, ни присмѣхитѣ на Иванъ Хаджи Савовъ накараха баба Краса да не зачита и пази Русалиитѣ.

Разцѣвнатъ ли се салкъмитѣ и на люляка отъ къмъ Чуканското бърдо замерише — ще ни събере тя на трема и за Русалкитѣ ще ни разправа. Отъ залѣзъ слѣнце до късна вечеря ще ни разказва та сѣ около нея да сме. Че който прѣзъ тия дни изъ долината замръкне — русалка може да го сбѣхти, който се прозѣе, безъ устата си да прикрѣсти — устата му могатъ да се изкривятъ; а ако майка пранитѣ пелени на рожба забрави вънъ слѣдъ залѣзъ слѣнце и съ тѣхъ повие дѣтето — отъ него чо-